

Midsommer

Af Helle Friis Proschowsky

Som I nok kan huske, forlod Sommer hulen og den sovende Vinter på Valborgsdag - den sidste dag i april. Der havde hun siddet sammen med ham siden forårsjævn døgn og spillet foråret frem på sin fløjte. Nu var det snart midsommer, og der havde været nok at se til. Hun havde danset alle sommerens blomster frem fra tidlig morgen til tussmørket sænkede sig - det tussmørke, der lod vente længere og længere på sig for hver dag, der gik. Men nu - nu var det midsommer, og hun var gået uhjælpeligt i stå. Fødderne føltes tunge som bly, og det var som et tæppe af tristhed havde lagt sig over hende. Hvordan kunne det være gået så hurtigt? Hun forsøgte at trøste sig selv og sige, at der jo stadig var masser af sommer tilbage. At hun slet ikke var færdig med at danse, og at efterårsjævn døgn, hvor hun skulle være tilbage i hulen hos Vinter, lå langt ude i fremtiden. Alligevel fulgte Vemod hende som en skygge i dag, og hun besluttede derfor at invitere hende til te. Sidde lidt med hende i fred og ro.

Sommer kom på benene igen og gik ud for at samle friske brændenælder, for det skulle være en stærk og nærende te. På vejen plukkede hun også et par mælkebøtteblomster - som de stod der og nikkede med deres gule hoveder, synes hun, at de lignede solen selv. Hun fandt en rolig krog under en duftende hylde og gav sig til at koge vand. Da teen var parat, hældte hun den op i to store krus og kaldte på Vemod. Der gik lidt tid, før hun dukkede op fra sit gemmested bag hylden. Sommer gav hende al den tid, hun havde brug for. Til sidst trådte Vemod frem og lod sig dumpe ned ved siden af Sommer med et dybt suk. Vemod tog om tekoppen med begge hænder og holdt den op til næsen, som for at suge varmen og duften til sig på én gang. Tårerne begyndte at trille lydløst ned af Vemods kinder. Sommer lagde en arm om hendes skulder og sådan sad de længe uden at sige noget.

Hvorfor skal alt det fine slutte - næsten inden det er begyndt, hviskede Vemod stille. Sommer sad fortsat tavs en stund. Jeg forstår din sorg, sagde hun endelig. Men enhver begyndelse bærer også afslutningen i sig. Det er en del af livets store gåde. Så gik der ligesom en kulderystelse igennem Sommer - skønt solen stadig stod højt på himlen. Hun havde det som om, Vinter var vågnet og nu stod bag hendes ryg. Som om han lagde sine store, gode hænder på hendes skuldre, bøjede sig frem og pustede hendes i øret. Med ét kom hun i tanke om en historie, han engang havde fortalt hende og forstod, at den skulle fortælles videre. Nu. Til Vemod - men lige så meget til hende selv.

Hun rettede sig op og så kærligt på Vemod. Nu skal jeg fortælle dig en historie, sagde hun, som Vinter fortalte mig for mange år siden. Det var midt i januar, og Vinter var på toppen af sin styrke. Har du set ham der? Han kan faktisk godt være et frygtindgydende syn med nordenvinden i håret og rimfrost i skægget. Den nat, jeg fortæller om her, havde Vinter besluttet sig for at indhylle landet i den smukkeste sne, du kan forestille dig. Hele natten arbejdede han, og da morgensolen stod op, glitrede det, som om jorden var overstrøet med diamanter, og ikke en vind rørte sig. Han lod temperaturen stige lidt - lige til det punkt,

hvor sneen fik den helt perfekte konsistens til snebolde og snemænd. Kender du det? Sommer skulle lige sikre sig, at Vemod fulgte med, og Vemod gav et lille bekræftende nik mod Sommers skulder, som hun stadig sad lænet op ad. Fuld af forventning satte Vinter sig til rette på en bakketop og ventede på, at børnene skulle komme ud for at lege i sneen og bygge snemænd. Men der skete absolut ingenting. De voksne kom ud af husene og kiggede ærgerligt på al den tunge sne, de nu skulle fjerne fra fortove og indkørsler. Kommunens sneryddere kørte i pendulfart, og dagen gik. De bygger nok snemænd, når de kommer hjem fra skole, tænkte Vinter, og væbnede sig med tålmodighed. Men der skete stadig ingenting.

Allersidst på eftermiddagen - lige før mørket faldt på - kom en flok børn gående lige forbi ham. Han kunne ikke lade være - han måtte kalde på dem - bede om en forklaring. Først var børnene lidt bange for at tale med Vinter, men de mærkede snart, at han ikke var farlig. Ja, han så nærmest lidt ynkelig ud, som han sad der i sin store pelsfrakke og med en tynd, næsten bedende stemme spurgte ind til de manglende snemænd. Børnene skævede lidt til hinanden, før den ældste tog ordet. Det kan jo ikke betale sig, sagde han endelig, mens han kiggede ned på sine støvler. Altså - det bliver jo alligevel tøjvør om nogle dage, og så smelter det hele, arbejdet ville være spildt - forgæves. Forgæves? Spurgte Vinter. Er snemænd forgæves, fordi de smelter? Børnene nikkede alle sammen, men et eller andet sted kunne de godt høre, at noget var forkert. Vinter fortsatte, nu med en dyb og rolig stemme. Alt det, der skabes, er også dømt til at dø, sagde han. For en snemand er livet kort - og det samme gælder for sommerens blomster. Men selvom de fleste menneskeliv er længere, er det også et vilkår for jeres liv - Vinter pegede på børnene. På den måde kan der faktisk være stor visdom forbundet med at bygge snemænd, sagde han og mærkede, at han havde vagt børnenes nysgerrighed. Der er visdom forbundet med at hengive sig fuldt og helt til en legende skabelsesproces vel vidende at det, man skaber, skal forgå og uden at vide hvor længe det skal eksistere.

Børnene kastede usikre blikke til hinanden. De forstod ikke helt Vinters ord - og alligevel var ingen af dem i tvivl om, hvad han mente. De stod helt stille en tid - så rettede den ældste sig op og sagde med klar stemme. Jeg skriver lige en besked til mine forældre om, at jeg bliver lidt forsinket - pga. sneen - han blinkede til Vinter. Gør I det samme? Hele flokken nikkede indforstået, og så kunne Vinter læne sig tilbage og nyde synet af de mange snemænd, der lige så stille dukkede frem i landskabet en efter en.

Sommer holdt inde og gav Vemods hånd et klem. De drak deres te i tavshed og så rejste de to kvinder sig op - stadig hånd i hånd - og begyndte igen at danse blomsterne frem af den solvarme jord. Først lidt tøvende - som om de lige skulle genfinde rytmen - men senere med fuld styrke.